

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 416. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036555951744/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

Alle saae mod Himlen og betragtede det sjeldne Natursyn.

«Et herligt Syn!» – sagde Kongen, og idet Maanen belyste hans kraftige men nu stærkt gennemfurede Herskeraasyn, og Vinden bevægede hans næsten afblegede Lokker, foer et Udtryk af pludselig Veemod over hans Pande, og det var ligesom han havde seet sine henfarne Venner i Skyerne. Taus og alvorlig gik Kongen med Junker Strange videre.

Dagmars fjortenaarige Søn stod endnu med de klare blaae Øine opløftede mod Himlen. Han havde lænet sig til sit Jagtspyd, og som han stod der i den korte Læderkjortel, tæt besat med smaa Guldkrøner, medens den lysegule Haarfyldte, som kun halv skjultes af en guldkantet Purpurbaret, ringlede sig i Lokker om hans Lænkraue og de friske fintfarvede Kinder, saae han fast ud som en dejlig forklædt Jomfru. Med det reneste Præg af Sagtmodighed og Mildhed saae der dog tillige i Ynglingens Aasyn et Udtryk af Kjækhed og letbevægelig Hefthighed, som viste, at han var Valdemar Seiers Søn. Han havde taet sig i Beskuelsen af den stjernefulde Himmel og i fromme Tanker om den store uendelige Fred, hvori Kongernes Konge behersker den urolige Verden. Han maatte fordobble sine Skridt for at indhente sin Fader.

De stode nu ved Kongeteltet, og Kongen overraskedes behageligt af den smukke Oplysning.

«Nei, see mig til den gamle Kammermester – sagde Kongen – har han ikke foruøgtet sin Tarvelighed og gjort Stads for os, som til et Sommeribyesgilde.» – «Det var Ret, min brave Andreas!» sagde han til Kammermesteren, som nærmede sig, stiv og ærbødig, og bøiede sig dybt, da Kongen klappede ham venlig paa Skulderen.

«Qvelsmadveren staaet rede, min allernaadigste Herre og Konge!» sagde den Gamle, idet Taarerne stege ham i Øinene af Glæde over Kongens Tilfredshed og venlige Tiltale.

Kongen gik ind i Teltet med sit Følge.

«Dumt, at Grev Henrik ikke var med – sagde han og kastede sig træt i den gyldne Feltstol ved Bordet – idag gjorde min Trofast sit Mesterstykke; det skal ingen schwerinsk Støver gjøre ham efter.»

«Og min raske Falk steeg saa høit, at jeg ikke kunde øine den», sagde den unge Valdemar.

«Men den bragte dig dog intet Bytte, Søn! du bliver aldrig nogen vældig Jæger.»